

największej — zdaniem skarżącej — fabryki papieru na terytorium Unii Europejskiej. Skarżąca twierdzi, że chociaż istniały jasne przesłanki wskazujące na to, że dotowana inwestycja będzie miała poważne i nieproporcjonalne skutki dla niej samej i całego sektora, Komisja stwierdziła, że nie było konieczności przeprowadzania formalnego dochodzenia, ponieważ pomoc regionalna nie spełniała kryterium udziału w rynku oraz wskaźnika wzrostu, wskazanych w pkt 68 lit. a) i b) wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013⁽¹⁾ („wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej”), a w konsekwencji uznała pomoc za zgodną z traktatem WE.

Skarżąca, będąca bezpośrednim konkurentem beneficjenta pomocy, kwestionuje decyzję Komisji o niewszczęciu formalnego postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE na następujących podstawach:

Po pierwsze, zdaniem skarżącej, Komisja powinna była wszcząć formalne postępowania na podstawie art. 88 ust. 2 WE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 659/1999⁽²⁾ i zbadać pomoc bardziej szczegółowo w świetle wątpliwości, jakie pojawiły się w związku z trudnościami strukturalnymi na rynku oraz na podstawie bardziej odpowiedniej oceny rynku. Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie ograniczyła się do zastosowania sztywnych wskaźników ustalonych w pkt 68 wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej i popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu wskaźnika wzrostu.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 87 ust. 3 WE oraz wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej, ponieważ zaskarżona decyzja, z jednej strony, nie zawiera analizy niekorzystnych skutków spornej pomocy dla warunków handlowych, a z drugiej strony, zawiera niewłaściwą interpretację wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej. Na podstawie tego skarżąca twierdzi, że Komisja, zamiast dokonać wyważenia korzyści dla regionu z negatywnymi konsekwencjami tej wysokiej pomocy dla całego sektora, Komisja po prostu zastosowała samo kryterium wzrostu o 5 % i nie dokonała analizy ekonomicznej. Skarżąca podnosi ponadto, że zastosowanie kryterium przedstawionego w pkt 68 wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej jest sprzeczne z traktatem WE, ponieważ przepis ten nie wymaga od Komisji, aby automatycznie zatwierdziła wszystkie programy pomocy, które spełniają wymienione tam kryteria.

Po trzecie, zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja zawiera błędy faktyczne oraz oczywiste błędy w ocenie w odniesieniu do definicji rynku oraz wskaźnika wzrostu.

Po czwarte skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 87 ust. 3 WE oraz wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej, ponieważ zaskarżona decyzja zawiera oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do kwalifikacji środka pomocowego.

Po piąte, zdaniem skarżącej, decyzja zawiera również poważne naruszenia prawa, ponieważ zostało w niej uznane, że mapa pomocy regionalnej dla Niemiec na lata 2007–2013 jest zgodna z traktatem WE, umożliwiając regionowi Brandenburg-Nordost na zakwalifikowanie się do pomocy regionalnej na podstawie odstępstwa wynikającego z art. 87 ust. 3 lit. a) WE na cały okres 2007–2013. Ponadto, zaskarżona decyzja jest błędna, ponieważ nie uwzględniono w niej innej pomocy dotyczącej tego samego projektu.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że Komisja w trakcie wstępnego badania naruszyła swe obowiązki w zakresie przedstawienia właściwych powodów, na których oparta jest jej decyzja.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, C 54, s. 13.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE. (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2008 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-305/08)

(2008/C 272/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: F. Arena, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym, opublikowanego w Dz.U. L 155 z dnia 13 czerwca 2008 r., w części, w której z dniem 16 czerwca 2008 r. zabrania się połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym przez statki rybackie do połowów okrężnicą pływające pod banderą włoską oraz w części, w której zabrania się tym statkom przechowywania na statku, umieszczania w sadzach w celu tuczenia i w celach hodowlanych, przeladunku, transferu i wyładunku ryb pochodzących ze stad tuńczyka błękitnopłetwego.
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski zaskarżył do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantycznym, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym.

Skarga opiera się na pięciu zarzutach.

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że zaskarżone rozporządzenie jest całkowicie pozbawione uzasadnienia, albowiem twierdzenie jakoby flota włoska wyczerpała swe uprawnienia do połowów w dniu 16 czerwca 2008 r. nie zostało poparte żadnym argumentem innym niż jedynie odwołanie się do istnienia jakichś bliżej nieokreślonych danych będących w posiadaniu Komisji oraz do treści (równie nieokreślonej) sprawozdań jej własnych inspektorów.

W drugim zarzucie skarżąca zgłasza uchybienie wynikające z nadużycia władzy i twierdzi, że Komisja przyjęła środek nadzwyczajny, o którym mowa w art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002, nie na podstawie istnienia przesłanek przewidzianych w owym przepisie, lecz w odmiennym celu przeprowadzenia interwencji wobec rzekomego niewywiązywania się państwa członkowskiego ze zobowiązań ciężących na nim na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1559/2007.

W trzecim zarzucie podnosi się naruszenie art. 7 i 26 rozporządzenia nr 2371/2002 z tego względu, iż zdaniem skarżącej przesłanki faktyczne wskazane przez Komisję mogłyby co najwyżej uzasadniać przyjęcie środków w rozumieniu wspomnianego art. 26 (zgodnie z procedurą przewidzianą w tym przepisie), nie zaś w rozumieniu art. 7.

W czwartym zarzucie skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt jest wadliwy z powodu przeinaczenia faktów, albowiem z danych przesłanych Komisji przez władze włoskie wynika jej zdaniem, iż także w okresie późniejszym w stosunku do dnia przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia ilość tuńczyka błękitnopłetwego łowiona przez statki pływające pod banderą włoską plasowała się poniżej pułapu 50 % przydziału, tak iż przesłanka faktyczna, na której opiera się sporny środek (przekroczenie uprawnienia do połowów przez flotę włoską) nie istnieje.

W piątym i ostatnim zarzucie skarżąca podnosi wadliwość aktu polegającą na braku uzasadnienia obejmującego istnienie naruszeń w zakresie rozporządzenia nr 1559/2007, które także zarzucane są w sposób ogólnikowy, bez wskazania charakteru owych naruszeń ani okoliczności, na podstawie których został wyciągnięty wniosek o dopuszczeniu się uchybienia przez państwo członkowskie zobowiązaniom wypływającym z rzeczowego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2008 r. — Fitoussi przeciwko OHIM — Lorient (IBIZA REPUBLIC)

(Sprawa T-311/08)

(2008/C 272/59)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Paul Fitoussi (Vincennes, Francja) (przedstawiciele: K. Manhaeve, T. van Innis i G. Glas, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Bernadette Nicole J. Lorient (Ibiza, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 7 maja 2008 r. w sprawie R 1135/2007-2;
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Bernadette Nicole J. Lorient

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „IBIZA REPUBLIC” dla towarów należących do klas 25, 41, 43 — zgłoszenie nr 3 868 072

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny krajowy znak towarowy w kształcie pięcioramiennej gwiazdy otoczonej kołem dla towarów należących do klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 w zakresie w jakim i) wcześniejszy znak towarowy składa się z wizerunku pięcioramiennej gwiazdy otoczonej kołem a nie tylko gwiazdy ii) wcześniejszy znak towarowy jest znakiem samoistnie silnym i nie znakiem towarowym posiadającym niewielki charakter odróżniający iii) element graficzny wcześniejszego znaku dominuje nad elementem słownym a nie vice versa.